

[Arthur Jacobsen.]

dringer drejede sig om fire grupper af afskrivningsmuligheder, nemlig bygningsafskrivninger, ekstraafskrivninger på bygninger, afskrivninger på varelagre og driftsmiddelafskrivninger. De to første fik lov til at afvente afskrivningsudvalgets betænkning, og det tror jeg i og for sig var en lykkelig udgang.

Ved første behandling af disse lovforslag den 2. marts 1967 blev det af næsten alle ordførerne understreget, at der fandt misbrug sted af disse regler — her var det vel særlig førsteårsafskrivningerne, man tænkte på. Men det blev også understreget af nogle ordførere, at der var tegn på afsvækning i dansk erhvervsliv, og at den internationale konkurrence var stærkere end nogen sinde. Vel havde det økonomiske råds formandskab i en redegørelse til regeringen i slutningen af 1966 givet alvorlige advarsler ved at pege på den formindskelse, der var sket i eksportens stigningstakt, men det var først i løbet af den sidste halvdel af 1967, at det blev helt klart, at der var kommet et nyt træk i beskæftigelses- og erhvervsituationen. Juli kvartal 1967 blev et vendepunkt for beskæftigessituationen. Arbejdsløshedstallene begyndte at stige, og det samme gjorde erhvervslivets likviditetsvanskeligheder.

Fra det radikale venstres side har vi før præciseret, at man ved tilrettelæggelsen af afskrivningsreglerne bør tage hensyn til, at erhvervslivets behov for indkomst- og skatteudjævning afvejes med ønsket om at undgå, at afskrivningsreglerne kan benyttes til direkte skatteomgåelse. De regler, der ligger i disse forslag om indkomstbeskatning eller særlig indkomstbeskatning i alle tilfælde af fortjeneste på afskrivninger, må virke beroligende på lønmodtagerne.

Afskrivningerne er nu inddelt i tre store grupper, indeholdt i to lovforslag, nemlig driftsmidlers afskrivning og varelagers og bygningers afskrivning.

Om det første, driftsmidlers afskrivning, vil jeg gerne bemærke: i begrundelsen for lovforslaget den 17. februar 1967, fremsat af den tidligere regering, blev det anført, at den dagældende ordning tilskyndede skattepligtige til at foretage anskaffelse af nye driftsmidler i hurtigere takt, end de rent driftsmæssige hensyn tilsiger. Der blev

peget på, at ved anskaffelser i årets sidste del får man en betydelig lettelse i det følgende skatteårs skatter, en lettelse, der står i misforhold til den tid, det nye driftsmiddel har været i brug. Forudsætningen for afskrivningen, slid og forældelse, bliver ikke opfyldt ved de såkaldte statuskøb.

Fra radikal side erkendte vi dette og foreslog derfor pro anno afskrivning for førsteårsanskaffelser. Dette blev imidlertid tilbagevist af den daværende finansminister, og i erkendelse af, at en mere arbejdskrævende administration ville være følgen af denne pro anno afskrivning, stemte vi for lovændringen, men vi erkender, at det nu fremsatte forslag i højere grad tilgodeser vore ønsker om en retfærdig førsteårsafskrivning. Jeg vil gerne i den forbindelse erindre om, hvad jeg tidligere har peget på, at vi har visse brancher — det gælder bl. a. vognmandsbranchen — som har salg og køb i forårsmånederne, og som derfor ikke har kunnet få den fulde fordel af den hidtilværende ordning vedrørende førsteårsafskrivninger. Nu vil man få noget bedre afskrivningsforhold. Denne lovændring vil være lige så nem at administrere som den nuværende ordning, og man opnår, at begrænsningen af de såkaldte statusindkøb opretholdes, uden at det går ud over afskrivningssystemets gode side, der er den, at 30 pct.s afskrivning det første halve år fremmer de virkelig produktive investeringer, medens de mere skattemæssigt motiverede investeringer bliver holdt i ave.

Ændringen i § 3, stk. 1, fra 800 kr. til 1.200 kr. for småaktiver er jo foruden at være en ajourføring med priserne også en regnskabsmæssig forenkling, der — og det må vel understreges — i særlig grad hjælper de mindre erhvervsdrivende på alle områder. Ændringen af § 6 A, hvor overgrænsen for visse biler forhøjes fra 35.000 til 40.000 kr., må siges at være naturlig under hensyn til prisudviklingen inden for bilbranchen.

Så har vi varelagerafskrivningerne. Her har vi før fra det radikale parti peget på, at det mere var et likviditetsproblem end et spørgsmål om et produktivt nødvendigt investeringsmiddel, og dette synspunkt var afgørende for vor stillingtagen til den nuværende lov, idet vi fandt en for stærk stramning af reglerne for afskrivning på